

Hva er sannhet? – Nummer fire

La ikke Deres hjerte forferdes

Jeff Pippenger

2023-09-09

Ved begynnelsen av millerittbevegelsens historie i 1798 ble synet om Ulai-elven i Daniels bok avforseglet, noe som frembrakte en økning av kunnskap som prøvde og åpenbarte to klasser av tilbedere. Ulai-synet representerer det indre budskapet for Guds folk, slik dette er fremstilt ved de sju menighetene i Åpenbaringen kapittel to og tre. Ved slutten av den profetiske historien som begynte i 1798, på leirmøtet i Exeter fra 12.–17. august 1844, ble midnattsropets budskap avforseglet da Løven av Judas stamme tok sin hånd bort fra en skjult sannhet, noe som frembrakte en økning av kunnskap som prøvde og åpenbarte to klasser av tilbedere.

I 1989, da, som beskrevet i Daniel elleve, vers førti, landene som representerte det tidligere Sovjetunionen, ble feid bort av pavedømmet og De forente stater, ble synet om elven Hiddekel i Daniels bok avseglet, noe som frembrakte en kunnskapsøkning som prøvde og åpenbarte to klasser av tilbedere. Hiddekel-synet representerer det ytre budskapet om Guds folks fiender, slik det er fremstilt ved de sju segl i Åpenbaringsboken. Ved avslutningen av den profetiske historien som begynte i 1989, fra og med de siste par ukene av juli 2023, begynte Løven av Judas stamme prosessen med å avsegle budskapet om Midnattsropet ved å fjerne sin hånd fra en skjult sannhet, noe som frembringer en kunnskapsøkning som prøver og til sist vil åpenbare to klasser av tilbedere blant Guds folk.

I det første verset i Johannes kapittel fjorten oppmuntrer Kristus disiplene til ikke å la sine hjerter forferdes.

La ikke deres hjerte forferdes! Tro på Gud, og tro på meg! Johannes 14:1.

I løpet av få timer ble Kristus arrestert, og kort tid etter ble Han korsfestet, begravet og oppreist. Etter å ha fart opp til Faderen vendte Han tilbake til sine disipler.

Mens de talte om dette, stod Jesus selv midt iblant dem og sa til dem: Fred være med dere. Men de ble forferdet og grepet av frykt og trodde at de så en ånd. Og han sa til dem: Hvorfor er dere urolige, og hvorfor stiger slike tanker opp i deres hjerter? Lukas 24:36–38.

Den første skuffelsen i en reformlinje inntreffer når Guds folk glemmer en tidligere åpenbart sannhet. Disiplene hadde glemt det Jesus hadde sagt dem mindre enn en uke før deres frykt og skuffelse ble åpenbart ved korsets krise. Den første skuffelsen følges av en ventetid, som i lignelsen om de ti jomfruer er fremstilt ved brudgommens fravær. Jesus hadde direkte fortalt disiplene at Han gikk til sin Far, men ville komme tilbake. Den forhåndskunnskap Han hadde gitt disiplene, hindret dem ikke i å bli overveldet av krisen. I sammenhengen med lignelsen om de ti jomfruer er en krise det sted hvor karakter åpenbares, men aldri utvikles. Jesus hadde utvalgt og ordinert disiplene, og Han fortalte dem nettopp denne sannheten før krisen.

Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere og satt dere til å gå ut og bære frukt, og deres frukt skal bli værende, for at Faderen skal gi dere alt det dere ber om i mitt navn.
Johannes 15:16.

Likevel, selv om de var utvalgt, hindret det dem ikke i å bli overveldet av krisen.

«Karakteren blir åpenbart i en krise. Da den alvorlige røst forkynte ved midnatt: «Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham», våknet de sovende jomfruene av sin slummer, og det ble tydelig hvem som hadde gjort seg rede for begivenheten. Begge parter ble overrasket, men den ene var forberedt på nøden, og den andre viste seg å være uforberedt. Karakteren blir åpenbart av omstendighetene. Nødstider bringer karakterens sanne metall for dagen. En plutselig og uventet ulykke, sorg eller krise, en uforutsett sykdom eller angst, noe som fører sjelen ansikt til ansikt med døden, vil bringe frem karakterens sanne indre vesen. Det vil bli åpenbart om det finnes noen virkelig tro på Guds ords løfter eller ikke. Det vil bli åpenbart om sjelen blir opprettholdt av nåden, om det er olje i karet med lampen.»

«Prøvelsens tider kommer over alle. Hvordan bærer vi oss ad under Guds prøve og lutring? Slukner våre lamper? eller holder vi dem fortsatt brennende? Er vi beredt for enhver nødsituasjon ved vår forbindelse med Ham som er full av nåde og sannhet? De fem kloke jomfruene kunne ikke meddele sin karakter til de fem dårlige jomfruene. Karakteren må dannes av oss som enkeltindivider.» Review and Herald, 17. oktober 1895.

Jesu Kristi åpenbaring, som omtales i de første versene i Johannes' åpenbaring, er det siste advarselsbudskapet til menigheten og deretter til verden. Denne åpenbaringen blir åpnet like før nådetidens avslutning av Løven av Juda stamme, som i Åpenbaringen kapittel fem er blitt identifisert som den eneste som er verdig til å åpne boken som var forseglet.

Og en av de eldste sier til meg: Gråt ikke! Se, Løven av Judas stamme, Davids rotskudd, har seiret, så han kan åpne boken og løse dens sju segl. Åpenbaringen 5:5.

Løven av Judas stamme er også «Davids rot», og han er også «Davids sønn», og han er også Davids Herre. Forbindelsen som fremstilles ved Løven av Judas stamme, identifiserer at når Løven av Judas stamme forseglar eller åpner en sannhet, gjør han det ved å anvende loven om første omtale, som identifiserer enden på en ting ved begynnelsen av en ting, slik dette er fremstilt ved Jesus som «Davids rot». Når en sannhet blir åpnet ved «en» endetid, blir en renselsesprosess innledet, slik dette er fremstilt i Daniel tolv.

«Det var Løven av Juda stamme som åpnet boken og gav Johannes åpenbaringen om det som skulle være i disse siste dager. Daniel stod på sin plass for å bære sitt vitnesbyrd, som var beseglet inntil endens tid, da den første engels budskap skulle forkynnes for vår verden. Disse forhold er av uendelig betydning i disse siste dager, men mens 'mange skal renses og gjøres hvite og lutres,' skal 'de ugudelige handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå.'» Manuscript Releases, bind 18, 14, 15.

Jesu verk som Løven av Juda stamme er av uendelig betydning, men «ingen» av de «ugudelige skal forstå» hans verk eller det budskapet som er åpnet.

Og han sa: Gå bort, Daniel; for disse ord er lukket til og forseglet inntil endens tid. Mange skal bli rensset og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal fare ugudelig fram, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de kloke skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Prøvingsprosessen er fremstilt ved tre trinn: «renset, gjort hvite og prøvet». Disse tre trinnene representerer de tre trinnene i «det evige evangelium», som i den første engels budskap fremstilles som: frykt Gud (renset), gi ham ære (gjort hvite), for timen for Hans dom er kommet (prøvet). Disse tre trinnene er «sannheten», slik den fremstilles ved den første bokstaven, den trettende bokstaven og den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet, og når disse bokstavene settes sammen i denne rekkefølgen, dannes det hebraiske ordet «sannhet».

Disse tre trinnene er «veien», for Guds vei er, ifølge Asaf i Salme 77:13, i helligdommen, hvor en synder i forgården blir rensset ved blodets utgytelse. Deretter blir blodet båret inn i det hellige, som representerer helliggjørelse, hvilken er prosessen med å bli «gjort hvit».

Og en av de eldste tok til orde og sa til meg: Hvem er disse som er kledd i hvite kapper, og hvor kommer de fra? Og jeg sa til ham: Herre, du vet det. Og han sa til meg: Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og som har tvett sine kapper og gjort dem hvite i Lammets blod. Åpenbaringen 7,13–14.

Den rettferdiggjorte og helliggjorte synder blir da gjort rede til å bli «prøvd» i den dom som er fremstilt ved Det Aller Helligste. Jesus er «veien», «sannheten» og «livet». Veien er begynnelsen, sannheten er midten, og livet er enden. Dersom vi blir rensset ved det første trinn, er vi på veien, som er de rettferdiggjortes sti.

Men den rettferdige sti er som det skinnende lys, som skinner klarere og klarere inntil den fullkomne dag. Ordspråkene 4:18.

Det andre trinnet er åpenbaringen av rettferdighet som fullbyrdes ved Hans sannhet, for Hans Ord er sannhet.

Hellige dem i din sannhet; ditt ord er sannhet. Johannes 17,17.

De rettferdiggjorte er framstilt ved det første trinn, de helliggjorte er framstilt ved det annet trinn. De to første trinn forbereder dem som er rettferdiggjort og helliggjort, til å tre fram for dommen og motta evig liv. Jesus er veien, sannheten og livet.

«Rettferdighet innenfor bevitnes ved rettferdighet utenfor. Den som er rettferdig innenfor, er ikke hardhjertet og usympatisk, men dag for dag vokser han inn i Kristi bilde og går fra kraft til kraft. Den som blir helliggjort ved sannheten, vil ha selvbeherskelse og vil følge i Kristi fotspor inntil nåden går opp i herligheten. Den rettferdighet ved hvilken vi blir rettferdiggjort, blir tilregnet oss; den rettferdighet ved hvilken vi blir helliggjort, blir meddelt oss. Den første er vår rett til himmelen, den andre er vår skikkethet for himmelen.» Review and Herald, 4. juni 1895.

Johannes, kapittel fjorten til og med kapittel sytten, behandler gjentatte ganger spørsmålene omkring disippelens reaksjon når Kristus forlater dem for å gå til sin Fader. Han lover å vende

tilbake, og han forstod, (selv om disiplene ikke gjorde det), at den snart forestående krisen ville frembringe en dyp skuffelse. Gjennom disse fire kapitlene er den Hellige Ånd vevd inn som identifisert og definert som «Trøsteren». Den Hellige Ånd omtales fire ganger som «Trøsteren» i Johannesevangeliet, og én gang i første Johannesbrev, men der er ordet oversatt med «talsmann». Det forekommer ikke noe annet sted i Det nye testamente.

Det gamle testamente har et hebraisk ord som er blitt oversatt med «trøster» i Forkynneren 4,1 og i Klagesangene 1,9 og 16. Alle disse tre henvisningene viser at undertrykkere har undertrykt Guds folk, og at de ikke har noen trøster til å støtte dem i den nød og skuffelse de befinner seg i.

Betegnelsen av Den Hellige Ånd som «Trøsteren» er plassert i den sammenhengen hvor Jesus søker å forberede disiplene på den store skuffelsen som ligger bare få timer foran dem. I den sammenhengen understreker Han at selv i Hans fravær vil Den Hellige Ånd være til stede for å gi dem trøst. Ved å omtale Den Hellige Ånd i sammenheng med Trøsteren, angir Jesus de kjennetegn ved det verk som Trøsteren skal utføre.

Jesu gjentatte henvisninger til sin bortgang og sin gjenkomst plasserer nettopp dette emnet øverst på listen når det gjelder avsnittets hovedtema.

Johannes 14:2–4, 18, 19, 28, 16:5–7, 10, 28, 17:11–13 er vers som direkte omtaler ventetiden i lignelsen om de ti jomfruene. Sammen med de foregående versene er følgende avsnitt tatt med, som ved gjentakelse understreker ventetiden, for «Herren gjentar ikke ting som er uten stor betydning.»

Om en liten stund skal dere ikke se meg; og igjen om en liten stund skal dere se meg, fordi jeg går til Faderen. Da sa noen av hans disipler til hverandre: Hva er dette som han sier til oss: Om en liten stund skal dere ikke se meg; og igjen om en liten stund skal dere se meg; og: fordi jeg går til Faderen? De sa derfor: Hva er dette han sier: Om en liten stund? Vi forstår ikke hva han taler om. Jesus visste nå at de ønsket å spørre ham, og han sa til dem: Spør dere hverandre om dette, at jeg sa: Om en liten stund skal dere ikke se meg; og igjen om en liten stund skal dere se meg? Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dere skal gråte og klage, men verden skal glede seg; og dere skal sørge, men deres sorg skal bli vendt til glede. Når en kvinne føder, har hun sorg, fordi hennes time er kommet; men så snart barnet er født, minnes hun ikke lenger trengselen, av glede over at et menneske er født til verden. Og dere har nå sorg; men jeg skal se dere igjen, og deres hjerte skal glede seg, og ingen tar deres glede fra dere. Johannes 16:16–22.

Minst tjueén vers i kapittel fjorten til og med kapittel sytten identifiserer det tidsrommet hvor disiplene måtte vente på Kristi gjenkomst. Dette tidsrommet skulle begynne ved Kristi død og fortsette inntil Hans tilbakekomst fra sin Far. Tiden da de skulle vente på Hans gjenkomst, symboliserer ventetiden i lignelsen om de ti jomfruene. Som i Lukas' beretning om Emmaus-disiplene typifiserer skuffelsen ved korset profetisk begynnelsen på ventetiden som følger etter den første skuffelsen.

I det første avsnittet i Bibelens første bok finner vi skapelsesberetningen, og vi gjenkjenner de tre personene i den himmelske trio. I det første avsnittet i Bibelens siste bok finner vi de tre personene i den himmelske trio. I de fire kapitlene vi betrakter, finner vi de tre personene i den himmelske

trio. Når vi erkjenner dette faktum, kan vi legge Johannes' fire kapitler over den profetiske linjen fra 1. Mosebok kapittel én, vers én, til kapittel to, vers tre, og over Åpenbaringen kapittel én, vers én til elleve.

I avsnittet sier Jesus til Tomas at dersom en person har sett Jesus, har vedkommende sett Faderen. Avsnittet viser også at Kristus er den som trøstet disiplene ved sitt nærvær, men at når han drar bort, ville han sende «en annen» «trøster». Den Hellige Ånd er trøsteren, men Kristus var også trøsteren.

Dersom dere hadde kjent meg, da hadde dere også kjent min Far; og fra nå av kjenner dere ham og har sett ham. Filip sier til ham: Herre, vis oss Faderen, og det er oss nok. Jesus sier til ham: Så lang tid har jeg vært hos dere, og du har ennå ikke kjent meg, Filip? Den som har sett meg, har sett Faderen; hvordan kan du da si: Vis oss Faderen? Johannes 14:7–9.

Thomas representerer dem innen adventismen som nekter å se vitnesbyrdet om forholdet i den himmelske trio, til tross for at de sannsynligvis gang på gang har lest vitnesbyrdene som stadfester denne sannheten.

Og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen Talsmann, for at han skal bli hos dere for evig, altså sannhetens Ånd, som verden ikke kan ta imot, fordi den verken ser ham eller kjenner ham. Men dere kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere. Jeg vil ikke etterlate dere farløse; jeg kommer til dere. Ennå en liten stund, og verden ser meg ikke lenger; men dere ser meg. Fordi jeg lever, skal også dere leve. Johannes 14:16–19.

Dersom vi har sett Jesus, har vi sett Faderen. Jesus er «Talsmannen», og Den Hellige Ånd er «en annen Talsmann». Dersom vi har sett Jesus, har vi sett Faderen, og vi har sett Talsmannen. Av de fem gangene ordet talsmann brukes i Bibelen, er det apostelen Johannes som benytter det hver gang. I den femte henvisningen er ordet oversatt med «advokat».

Mine små barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige. 1 Johannes 2,1.

Om noen synder, har vi en Talsmann, Jesus Kristus, den rettferdige. En talsmann er en som går i forbønn på synderens vegne. Paulus identifiserer Jesu gjerning som vår talsmann.

Hvem er den som fordømmer? Det er Kristus som døde, ja snarere, som også er oppstanden, som til og med er ved Guds høyre hånd, som også går i forbønn for oss. Romerne 8:34.

Jesus er synderens talsmann, hvilket innebærer at Han er Trøsteren. I det samme kapittel hadde Paulus tidligere fastslått at også Den Hellige Ånd går i forbønn for oss.

Likeledes kjem også Anden vår skrøpelighet til hjelp; for vi vet ikke hva vi skal be om slik vi bør, men Anden selv går i forbønn for oss med sukk som ikke kan uttrykkes med ord. Og han som gransker hjertene, vet hva Andens sinn er, fordi han går i forbønn for de hellige etter Guds vilje. Romerne 8:26, 27.

Jesus og Den Hellige Ånd blir begge identifisert som Talsmannen, og derfor er de begge talsmenn som går i forbønn for oss. De tre personene i den himmelske trio er alle representert i det avsnittet i

Johannes som vi betrakter, og når dette sammenholdes med det første vitnesbyrdet i Bibelens første bok og det første vitnesbyrdet i Bibelens siste bok, blir lyset over forholdet mellom og gjerningen til de tre personene i Guddommen forstørret.

«Faderen kan ikke beskrives ved jordiske ting. Faderen er hele Guddommens fylde legemlig, og er usynlig for dødelige øyne. Sønnen er hele Guddommens fylde åpenbart. Guds ord erklærer at Han er «Hans vesens uttrykte bilde». «For så har Gud elsket verden at Han gav sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.» Her blir Faderens personlighet vist.»

«Talsmannen som Kristus lovet å sende etter at Han fór opp til himmelen, er Ånden i hele Guddommens fylde, som åpenbarer den guddommelige nådes kraft for alle som mottar og tror på Kristus som en personlig Frelser. Det er tre levende personer i den himmelske trio. I disse tre makters navn — Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd — blir de som mottar Kristus ved en levende tro, døpt, og disse maktene vil samvirke med himmelens lydige undersåtter i deres bestrebelse på å leve det nye livet i Kristus.»

«Hva skal synderen gjøre? — Tro på Kristus. Han er Kristi eiendom, kjøpt med Guds Sønnens blod. Gjennom prøve og trengsel gjenløste Frelseren menneskene fra syndens slaveri. Hva må vi da gjøre for å bli frelst fra synd? — Tro på Herren Jesus Kristus som den syndsforlatende Frelser. Den som bekjenner sin synd og ydmyker sitt hjerte, skal få tilgivelse. Jesus er den syndsforlatende Frelser så vel som den enbårne Sønn av den uendelige Gud. Den tilgitte synder blir forlikt med Gud ved Jesus Kristus, vår Befrier fra synd. Når han holder seg på hellighetens sti, er han et gjenstand for Guds nåde. Til ham blir full frelse, glede og fred brakt, og den sanne visdom som kommer fra Gud.»

«Tro på Jesu Kristi sonende blod er vissheten om tilgivelse. Kristus kan rense bort all synd. En enkel tillit til denne kraft dag for dag vil gi det menneskelige redskap skarp visdom til å skjelne hva som i disse siste dager vil bevare sjelen fra syndens trelldom. Ved tro og bønn, gjennom kunnskapen om Kristus, skal han arbeide på sin egen frelse. »

«Den Hellige Ånd erkjenner oss og leder oss inn i hele sannheten. Gud har gitt sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv. Kristus er synderens Frelser. Kristi død har gjenløst synderen. Dette er vårt eneste håp. Dersom vi overgir oss selv fullt og helt, og utøver Kristi dyder, skal vi vinne det evige livs pris.»

«Den som tror på Sønnen, har også Faderen.» Den som stadig har tro på Faderen og Sønnen, har også Ånden. Den Hellige Ånd er hans trøster, og han viker aldri bort fra sannheten.» Bible Training School, 1. mars 1906.

Utover det tilføyde lyset over den himmelske trios verk og innbyrdes forhold, gir identifiseringen av den himmelske trio i avsnittet et vitnesbyrd om at disse fire kapitlene skal bringes i samsvar med det budskap som nå blir åpnet av Løven av Juda stamme.

Vitnesbyrdet i fortellingen om Emmaus-disiplene representerer tre vitnesbyrd som viser at skuffelsen og ventetiden som fulgte etter korset, representerer skuffelsen og ventetiden som følger etter den første skuffelsen. Det finnes et annet vitnesbyrd som stadfester at historien som

fremstilles i Johannes' fire kapitler, representerer omstendighetene ved den første skuffelsen.

Det siste verset i skapelsesberetningen, som er den første sannheten som nevnes i Guds Ord, ender med tre ord, og hvert av disse ordene begynner med en av de tre bokstavene som danner ordet sannhet, og det gjør de i riktig rekkefølge. Skapelsesberetningen i Første Mosebok begynner med ordene: «I begynnelsen», og den ender med de tre ordene: «Gud skapte og gjorde».

Den første bokstaven i disse tre ordene danner, når de settes sammen, ordet sannhet.

Skapelsesberetningen begynner med «begynnelsen» og ender med ordet som symbolsk er fremstilt ved de bokstavene som representerer Alfa og Omega. Slik blir også Jesus i åpningsavsnittet i Bibelens siste bok to ganger identifisert som Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste. Disse tre bokstavene som representerer Alfa og Omega, gir enda et vitnesbyrd om at avsnittet i Johannes må føres sammen med den profetiske linjen i begynnelsen av Første Mosebok og den profetiske linjen i begynnelsen av Åpenbaringen. Dette vitnesbyrdet blir anerkjent innenfor beskrivelsen av Talsmannens gjerning. Talsmannens gjerning er det trefoldige verket som er representert ved disse samme tre hebraiske bokstavene. Signaturen til Alfa og Omega gjør det mulig for oss å plassere disse fire kapitlene i sammenhengen med budskapet i Jesu Kristi åpenbaring, som blir forseglet opp like før nådetiden avsluttes.

De sju tordener representerer fire bestemte veimerker (tidspunkter) og tre bestemte tidsperioder som begynner med veimerket for en engels nedstigning som skal opplyse jorden med Hans herlighet. Dette veimerket var et tidspunkt. Det andre veimerket (tidspunktet) er den første skuffelsen, som innleder drøyetiden. Drøyetiden leder til det tredje veimerket (tidspunktet), hvor en sannhet blir avforseglet, og dette frembringer en bevegelse. Bevegelsen avsluttes ved det fjerde veimerket (tidspunktet), fremstilt som dom. Disse fire veimerkene og de tre tidsperiodene representerer hver for seg en torden, til sammen sju tordener. De representerer også en fire-tre-kombinasjon.

I tidligere artikler har vi påvist at pionerforståelsen av de sju menighetene, de sju seglene og de sju basunene anerkjenner en «fire-tre-kombinasjon». De første fire menighetene, seglene og basunene er atskilt fra de siste tre menighetene, seglene og basunene. De sju tordener representerer fire veimerker, men innenfor disse fire veimerkene finnes tre tidsperioder. Den guddommelige kombinasjonen av «fire og tre», som i Åpenbaringen er stadfestet på grunnlag av tre vitner (menigheter, segl og basuner), og disse vitnene vitner om gyldigheten av «fire og tre»-kombinasjonen i Åpenbaringsens sju tordener.

Likevel er det innenfor den historiske linjen som representeres ved de sju tordener, innvevd en annen skjult og særskilt profetisk linje som har tre veimerker som er forskjellige fra det symbolet som fremstilles som sju tordener. Derfor, når vi betrakter det profetiske forholdet mellom de sju tordener og den skjulte historien som nå blir avseglet, finner vi at de sju tordener fremviser fire veimerker (tidspunkter), og den skjulte historien fremviser tre veimerker (tidspunkter). I likhet med menighetene, seglene, basunene og tordenene representerer den skjulte historien tre veimerker som er forbundet med de fire veimerkene til de sju tordener. Den skjulte historien besitter også en tre-fire-kombinasjon.

I den skjulte historien som er innleiret i de sju tordener, finnes det tre særskilte veimerker som hver utgjør et «tidspunkt», og det første og det siste av disse tre veimerkene representerer en skuffelse. Det er en særskilt «tidsperiode» mellom det første og det andre veimerket, og en særskilt «tidsperiode» mellom det andre og det tredje tidspunktet. Ordet «skuffelse» utviklet seg fra forestillingen om en forspilt avtale og bærer i sin definisjon med seg betoningen av et tidspunkt. Midnatt er også et bestemt tidspunkt. Den skjulte historien fremstilles ved tre tidspunkter adskilt av to tidsperioder; ventetiden og den sjuende måneds bevegelse.

Det første veimerket i den skjulte historien identifiserer en skuffelse, og det siste veimerket identifiserer også en skuffelse. Derfor er det fra den første skuffelsen og frem til den siste skuffelsen en skjult profetisk linje som besitter de samme tre trinn som alle reformlinjer. Den bærer også Alfa og Omegas signatur, for de tre bokstavene som danner «sannhet», svarer til de tre veimerkene som begynner og ender med en skuffelse. Denne skjulte historien innenfor de sju tordener er den sannheten som Løven av Judas stamme nå forsegler opp.

Avsnittet i Johannes som vi betrakter, blir innledet i det foregående kapitlet med den siste nattverd, noe som understreker at budskapet i disse fire kapitlene skal etes. Disse fire kapitlene avsluttes med vandringsen til Getsemane. Fortellingen finner sted i bevegelsen fra måltidet inntil korsets krise begynner. Profetisk sett definerer rammen for de fire kapitlene det siste budskapet som skal etes før dommen. Budskapet som leder fram til at dommen avsluttes, er det budskapet som blir åpnet i Johannes' åpenbaring, like før dommen avsluttes.

Disiplene og Jesus befinner seg på det punkt i den profetiske historie hvor de blir underrettet om nølingstiden. I millerittisk historie trakk Herren sin hånd tilbake for å frembringe forståelsen av midnattsropsbudskapet, men den forståelsen som frembrakte Samuel Snows budskap, underrettet også millerittene om at de befant seg i de ti jomfruers nølingstid. Disiplene hadde nettopp spist det siste måltid, og mens de fordøyde budskapet, forklarte Kristus nølingstiden i Johannes' fire kapitler.

Samuel Snows forståelse kan dokumenteres som en rekke artikler som utviklet den endelige forståelsen representert ved midnattsropets budskap. Mens hans budskap var under utvikling, fremholdt han også budskapet ved en rekke leirmøter. Artikkelserien som ledet frem til leirmøtene, førte ham til slutt til leirmøtet i Exeter, som varte i seks dager. Profetisk blir midnattsropets budskap gradvis utviklet over et tidsrom. De fire kapitlene i Johannes finner sted i den profetiske historien hvor budskapet blir utviklet.

I Johannes' fire kapitler får vi Den Hellige Ånds gjerning definert som tre trinn: overbevisning om synd, rettferdighet og dom. Disse tre trinnene er også de tre veimerker i den skjulte historien som er innvevd i de sju tordener.

Men jeg sier dere sannheten: Det er til gagn for dere at jeg går bort; for dersom jeg ikke går bort, skal Talsmannen ikke komme til dere; men går jeg bort, da skal jeg sende ham til dere. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom: om synd, fordi de ikke tror på meg; om rettferdighet, fordi jeg går til min Far, og dere ser meg ikke lenger; om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Enda har jeg mye å si dere, men dere kan

ikke bære det nå. Men når han kommer, sannhetens Ånd, skal han veilede dere til hele sannheten; for han skal ikke tale av seg selv, men det han hører, skal han tale, og de kommende ting skal han forkynne dere. Han skal herliggjøre meg; for han skal ta av mitt og forkynne det for dere. Johannes 16:7–14.

I Milleritt-bevegelsens historie vendte Jesus ikke tilbake for å avslutte ventetiden ved midnattsropet. Han trakk sin hånd tilbake og utøste eller sendte Den hellige ånd. Den hellige ånd, fremstilt som Trøsteren, kom for å fordrive skuffelsen. Han kom for å gi trøst til dem som er blitt utvalgt, men som var rådvile på grunn av skuffelsen over en mislykket forutsigelse.

Vi har tidligere påpekt at apostelen Johannes, Esekiel og Jeremia alle fremstilles som om de spiser den lille boken som er søt som honning i munnen. Det er et tilsiktet skille mellom disse tre profetene, som ofte blir oversett.

Esekiel blir brukt til å illustrere dem som åt den lille boken, og som får et budskap å bringe til Guds frafalne menighet. Esekiel viser at boken som blir eten, identifiserer det arbeidet som deretter skal fullføres. Han representerer budskapet som ble gitt til Guds tidligere utvalgte folk. Hans budskap er det som binder de tidligere utvalgte sammen i bunter bestemt for ilden. I Johannes' fire kapitler identifiserer Jesus hensikten med Esekiels gjerning.

Kom i hu det ordet som eg sa til dykk: Tenaren er ikkje større enn herren sin. Har dei forfølgt meg, så skal dei òg forfølgja dykk; har dei halde fast på mitt ord, så skal dei òg halda fast på dykkar. Men alt dette skal dei gjera mot dykk for mitt namn skuld, fordi dei ikkje kjenner han som har sendt meg. Hadde eg ikkje kome og tala til dei, då hadde dei ikkje hatt synd; men no har dei inga orsaking for synda si. Den som hatar meg, hatar òg Far min. Hadde eg ikkje gjort dei gjerningane mellom dei som ingen annan har gjort, då hadde dei ikkje hatt synd; men no har dei både sett og hata både meg og Far min. Men dette hender for at det ordet skal oppfyllest som er skrive i lova deira: Dei hata meg utan grunn. Men når Talsmannen kjem, han som eg skal senda dykk frå Faderen, sanningas Ande, som går ut frå Faderen, då skal han vitna om meg. Johannes 15:20–26.

Esekiels gjerning, som begynte da han åt boken, representerer fremstillingen av et budskap som vil bli forkastet; men forkastelsen er beviset på at de hater Gud og fullt ut har fylt sitt prøvetidsbeger.

Og han sa til meg: Menneskesønn, jeg sender deg til Israels barn, til et opprørsk folk som har gjort opprør mot meg; de og deres fedre har syndet mot meg helt til denne dag. For de er frekke barn og hardhjertede. Jeg sender deg til dem, og du skal si til dem: Så sier Herren Gud. Og enten de vil høre, eller om de vil la det være, (for de er et opprørsk hus,) så skal de likevel vite at det har vært en profet iblant dem. Esekiel 2:3–5.

Esekiels gjerning var som et vitnesbyrd mot det tidligere paktsfolk, likesom Kristus var det overfor de kverulerende jødene, og således er Esekiels budskap det endelige advarselsbudskap som binder det tidligere paktsfolk sammen som ugress i et knippe, bestemt for ødeleggelsens ild.

«Deretter så jeg den tredje engelen. Min ledsagende engel sa: 'Fryktinngytende er hans verk. Forferdelig er hans oppdrag. Han er den engelen som skal skille hveten fra ugresset og forsegle, eller binde, hveten for den himmelske låve. Disse ting burde oppta hele sinnet, hele

oppmerksomheten.» Early Writings, 118.

Det verket som fremstilles ved at den lille boken etes, begynner når den mektige engelen stiger ned med en liten bok i sin hånd. I den første engels historie fant dette sted den 11. august 1840, og i den tredje engels historie fant det sted den 11. september 2001. Begge disse datoene representerer oppfyllelser av profetier knyttet til enten islam i det annet ve eller islam i det tredje ve, henholdsvis. Derfor identifiserer Jesaja i kapittel tjueto, når han beskriver krisen i synsdalen for filadelfierne og laodikeerne, at laodikeerne, som var protestantismens utvalgte folk i 1840, og adventismen, som var det utvalgte folk i 2001, var «bundet av bueskytterne». Bueskytterne i Bibelens profeti er islam, og da synet om islam ble oppfylt i 1840 og i 2001, forkastet de tidligere utvalgte folk profetien om islam slik den ble fremstilt av dem som er representert ved Esekiel. Der og da ble de bundet som ugress. Esekiels verk var å fjerne «kappen» som dekket over «deres synd», hvilken av Jesus fremstilles som hat mot Gud.

Utsagnet om synsdalens dal. Hva feiler det deg nå, siden du alle sammen er steget opp på takene? Du som er full av larm, en støyende by, en jublende by: dine falne menn er ikke falt for sverdet, heller ikke døde i strid. Alle dine fyrster er flyktet bort sammen, de er bundet av bueskytterne; alle som blir funnet hos deg, er bundet sammen, de som er flyktet langt bort. Jesaja 22:1–3.

Og Gud var med gutten [Ismael]; og han vokste og bodde i ørkenen og ble en bueskytter. 1 Mosebok 21,20.

Hvor det ikke er noe syn, blir folket tøylesløst; men salig er den som holder loven. Ordspråkene 29,18.

Jeremia representerer dem som åt boken da den mektige engelen steg ned, han som skulle opplyse jorden med sin herlighet, men som opplevde skuffelsen over den mislykkede forutsigelsen i 1843. Jeremia overveier profetisk om Gud hadde løyet. Denne henvisningen knytter Jeremia til Habakkuk to.

Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på tårnet, og jeg vil speide for å se hva han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg blir irettesatt. Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe. For synet gjelder ennå for den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve. Om det drøyer, så vent på det; for det skal sannelig komme, det skal ikke utebli. Se, oppblåst er den sjel som ikke er oppriktig i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:1–4.

Johannes ble brukt til å symbolisere dem som opplevde sødmen og den bitre skuffelsen, og representerte hele historien fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844.

Og jeg gikk bort til engelen og sa til ham: Gi meg den lille boken. Og han sa til meg: Ta den og et den opp; og den skal gjøre din buk bitter, men i din munn skal den være søt som honning. Og jeg tok den lille boken ut av engelens hånd og åt den opp; og den var i min munn søt som honning; og så snart jeg hadde ett den, ble min buk bitter. Åpenbaringen 10:9, 10.

Esekiel representerer arbeidet med å frembære det profetiske budskapet som avbinder det tidligere utvalgte folket, og som ble innledet da engelen steg ned den 11. august 1840 og den 11. september 2001.

Men du, menneskesønn, hør hva jeg sier til deg: Vær ikke gjenstridig som det gjenstridige hus. Lukk opp din munn og et det jeg gir deg. Og da jeg så, se, en hånd var sendt ut til meg, og se, i den var en bokrull. Og han bredte den ut foran meg, og den var skrevet både på innsiden og på utsiden; og det som var skrevet i den, var klagesanger og sukk og ve. Videre sa han til meg: Menneskesønn, et det du finner; et denne bokrullen, og gå og tal til Israels hus. Så åpnet jeg min munn, og han lot meg ete den bokrullen. Og han sa til meg: Menneskesønn, la din buk ete og fyll dine innvoller med denne bokrullen som jeg gir deg. Da åt jeg den, og i min munn var den søt som honning. Esekiel 2:8–3:3.

Jeremia representerer historien fra 11. august 1840 og frem til like før midnattsskriket.

Dine ord ble funnet, og jeg åt dem; og ditt ord ble for meg mitt hjertes fryd og glede; for jeg er kalt ved ditt navn, Herre, herskarenes Gud. Jeg satt ikke i spotternes forsamling og frydet meg ikke; jeg satt alene på grunn av din hånd, for du har fylt meg med harme. Hvorfor er min smerte evig, og mitt sår ulægelig, så det nekter å leges? Vil du da virkelig være for meg som en svikefull bekk, som vann som svikter? Derfor, så sier Herren: Dersom du vender om, da vil jeg føre deg tilbake, og du skal stå framfor mitt åsyn; og dersom du skiller ut det dyrebare fra det ringe, da skal du være som min munn. La dem vende om til deg, men du skal ikke vende om til dem. Og jeg vil gjøre deg til en fast kobbermur mot dette folk; og de skal stride mot deg, men ikke få overhånd over deg; for jeg er med deg for å frelse deg og utfri deg, sier Herren. Og jeg vil redde deg fra de ugudeliges hånd, og jeg vil forløse deg fra voldsmennenes hånd. Jeremia 15:16–21.

Jeremia representerer vår nåværende historie og vårt budskap. Det nåværende budskapet er midnattsropsbudskapet, som gradvis blir utviklet på det tidspunkt da Guds folk, representert ved Jeremia, er blitt «fylt» med «harme» idet de tenkte at deres «smerte» skulle være «evigvarende» og deres «sår uhelbredelig», et sår som aldri skulle leges. De har skilt seg fra «spotternes forsamling». De «gleder» seg ikke lenger slik de gjorde da de først hadde ett boken, og den hadde vært deres hjertes «glede».

Men det finnes råd for dem som er i den tilstanden. «Dersom du vender om», og også «dersom du skiller ut det dyrebare fra det usle», da vil Gud vende tilbake til dem. På hebraisk betyr «vil jeg føre deg tilbake igjen» i dette skriftstedet at Gud vil vende tilbake til dem, dersom de vender tilbake til Ham.

Underordn dere derfor under Gud. Stå djevelen imot, og han skal fly fra dere. Hold dere nær til Gud, og han skal holde seg nær til dere. Rens hendene, dere syndere, og rens hjertene, dere tvesinnede. Kjenn deres elendighet, sørg og gråt; la latteren deres vendes til sorg og gleden til tungsinn. Ydmyk dere for Herren, og han skal opphøye dere. Jakobs brev 4,7–10.

Dersom de vil nærme seg Gud, vil Han nærme seg dem. Dersom de vil gjøre disse tingene, da skal de «stå framfor» Herren, og de skal være Guds «munns». Videre underviser han Jeremia (oss) om at

han vil gjøre sitt folk til en «befestet bronsemur» overfor de «ugudelige», og deretter skal de «fryktinngytende» føre krig mot dem som er representert ved Jeremia. De «ugudelige» er Daniels framstilling av Matteus' dårlige jomfruer. De «fryktinngytende» representerer det trefoldige forbund i det moderne Babylon under søndagslovkrisen.

De tre profetenes vitnesbyrd omhandler alle den samme historien, men de omhandler tre forskjellige aspekter av den samme historien. Jeremia representerer dem som nettopp har opplevd den første skuffelsen, men ennå ikke har nådd veimerket for Midnattsropet. Det er her vi har befunnet oss siden 18. juli 2020. Spørsmålet er om vi vil vende tilbake. Dersom vi gjør det, vil vi «tale» for Herren nettopp på den tiden da De forente stater «taler» som en drage.

Historien Jeremia illustrerer, er vår nåværende historie, og det er historien som fremstilles ved de tre skjulte veimerkene innenfor de sju tordener. Det er også historien hvor avsnittet i Johannes profetisk er plassert, for hovedvekten i de fire kapitlene i Johannes er Den Hellige Ånds gjerning i å trøste Jeremia, som stiller spørsmål ved om han har trodd en løgn, og om budskapet som smakte så søtt, i virkeligheten var sviktende vann.

Jeremia representerer derfor historien fra 11. september 2001 og frem til 18. juli 2020, da ventetiden begynte, fremstilt ved de tre og en halv symbolske dagene som fulgte etter. Når jeg sier «symbolske», sikter jeg ikke til en tidsforutsigelse. Jeg sier at 18. juli 2020 er tidspunktet da de to vitnene, Bibelen og Profetiens Ånd, ble drept, og deres døde legemer ble liggende på gaten i tre og en halv dag i Åpenbaringen elleve.

Og jeg vil gi mine to vitner makt, og de skal profetere i ett tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekkestrie. Disse er de to oljetrærne og de to lysestakene som står for jordens Gud. Og dersom noen vil skade dem, går ild ut av deres munn og fortærer deres fiender; og dersom noen vil skade dem, må han således bli drept. Disse har makt til å lukke himmelen, så det ikke faller regn i de dager da de profeterer; og de har makt over vannene til å forvandle dem til blod og til å slå jorden med alle plager, så ofte de vil. Og når de har fullført sitt vitnesbyrd, skal dyret som stiger opp av avgrunnen, føre krig mot dem og overvinne dem og drepe dem. Og deres døde legemer skal ligge på gaten i den store stad, som i åndelig betydning kalles Sodoma og Egypt, der også vår Herre ble korsfestet. Og mennesker av folkene og stammene og tungemålene og nasjonene skal se deres døde legemer i tre og en halv dag, og de skal ikke tillate at deres døde legemer blir lagt i grav. Og de som bor på jorden, skal glede seg over dem og fryde seg og sende gaver til hverandre, fordi disse to profetene plaget dem som bor på jorden. Åpenbaringen 11:3–10.

Vitnesbyrdet som Jeremias tilstand fremviser, er plassert etter skuffelsen, men før midnattsropet. Jeremia måtte vende tilbake før han kunne være røsten for budskapet om midnattsropet. Dette er vår tilstand i dag. Det er også den historiske rammen for de fire kapitlene i Johannes som vi betrakter, og det er også historien som fremstilles ved den skjulte historien innenfor de sju tordenrøster.

Hvis vi betrakter lyset knyttet til «Trøsteren» i Johannes' vitnesbyrd over fire kapitler, finner vi rikelig bevis for å erkjenne at fremstillingen handler om 18. juli 2020, skuffelsen og ventetiden,

budskapet om Midnattsropet som er avforseglet, og den kommende dommen over søndagsloven. Kapitlene bygger på den profetiske strukturen i den skjulte historien.

Skal vi være som Guds munn i den snart kommende krisen, er vår gjerning nå å «skille det dyrebare ut fra det usle»; eller, som Jakob betegner det samme verk, skal vi «rense» våre «hender, dere syndere, og rens deres hjerter, dere tvesinnede. Kjenn deres elendighet, sorg og gråt; la deres latter bli vendt til sorg og deres glede til tungsinn. Ydmyk dere for Herren, så skal han opphøye dere» som et banner i den helt nære fremtid.

Og han skal reise et banner for folkene og samle Israels fordrevne og føre Judas spredte sammen fra jordens fire hjørner. Jesaja 11,12.

Vi vil avslutte vår betraktning av disse fire kapitlene i den neste artikkelen.